

mener ogsaa, at det følger ganske naturligt deraf, at vi, som stod hinanden nær den Gang, denne Lov blev til, i Hovedsagen søgte at bringe de Forbedringer ind i Loven, som de ærede Forslagsstillere nu søge. De allerfleste af disse mindrespredte Bestemmelser ere Gjentagelser af Ændringsforslag, som fra vor Side bleve stillede i 1891, og det er en Selvfølge, at de Tanker og Anskuelser ere vi ikke løbne fra nu. Dem skulle vi nok staa ved, det vil jeg, og der er ikke Tvivl om, at det ville alle de, som vare med i Arbejdet i den Tid. Der er en Bestemmelse om, at man ikke skal undersøge, om vedkommende har ført et for ødselt Liv. Det hjælper altid noget. Det kan være ret uhyggeligt med denne Undersøgelse, det staar jo i Loven, at den skal foretages, og naar man vil være meget samvittighedsfuld, maa man iagttage denne Bestemmelse. Jeg tror nu nok, at Sogneraadens Samvittighed heldigvis ikke er saa sensibel, at de absolut hænge sig i, at det og det skulde være gjort. Naar de se lidt mere almindeligt paa det, kunde de springe en saadan Sætning over, som den om det ødsle Levned. Men Loven kræver Undersøgelsen, og hvis der nu er en, som vil rejse Spørgsmaalet, kan det ikke udelukkes fra Forhandling og Diskussion. Derfor kan det være rigtigt at komme bort fra dette. Forudsætningen om, at 10 Aar er for lang en Tid for Erhvervelsen af Adgangen til Alderdomsunderstøttelse, synes mig ogsaa vel begrundet, og den har ogsaa fundet Tilslutning i ret betydeligt Omfang. Det er ganske sikkert, at 5 Aar er allerede en lang Tid, naar man skal stride for at holde sig oven Vand, thi det er netop en saadan Tid, hvor man maa staa og veje og prøve sig selv: Er det nu muligt, at du kan naa det Tidspunkt, er det muligt, at du kan vinde over? Et Aar er allerede en lang Tid, naar man stadig skal tænke paa: Hvordan slipper du over de Vanskeligheder, som du ved optaarne sig? Er der noget Haab? Skal du sætte alle Kræfter ind paa at naa det, eller skal du lade det hele gaa til Bunds og sige: Nej, den Aarrække kommer du ikke over? Under saadanne Omstændigheder er det ganske sikkert, at 10 Aar i Forhold til et Menneskes Liv er saa lang en Tid, at det er aldeles unaturligt at forlange en saa lang Periode, i hvilken en Mand maa anspænde alle sine Kræfter for at fyldestgøre den Fordring, som her stilles. 5 Aar er allerede en lang Tid, men jeg skal dog indrømme, at Tidsrummet er blevet halveret, og det er alt-

saa et meget betydeligt Fremskridt, som jeg haaber, man mere og mere vil samle sig om. Det samme gælder om Bestemmelsen i samme Stykke om Virkningen af den Fattighjælp, som er tilbagebetalt eller eftergivet. Jeg synes, at den Ting er saa selvfølgelig, at den skulde ikke behøve at foreligge til Diskussion. Man burde ubetinget straks flytte Skellet, saa at vedkommende kom ind under de Regler, hvorefter han kunde optages til Alderdomsforsørgelse. Det samme er Tilfældet med Bestemmelsen om, at Kendelser, som gaa den Alderdomsforsørgelse søgende Klager imod, skulde kunne indankes for Indenrigsministeriet. Det synes mig ogsaa kun at være simpel Retfærdighed at gøre Forholdet lige for begge Parter. Naar der endelig er foreslaaet et forhøjet Tilskud af Staten i Forhold til Kommunerne, kan det ogsaa kun have min fulde Sympati. Vi, som stod hinanden nær, da dette Spørgsmaal blev rejst, havde den Anskuelse, at denne Opgave udelukkende burde være Statens, og naar vi ere begyndte ud fra det Standpunkt — og i den Retning har jeg ikke forandret min Mening om, at dette var det naturlige og det rette — er Opfordringen til at gaa den Vej saa meget stærkere nu, da der lyder saa mange Røster om, at Kommunernes Byrder bør lettes. Naar vi alle sammen ere enige om dette, er det underligt, at vi ikke ville se at gennemføre det saa konsekvent som muligt. Her have vi nu en stor ny Byrde, som er lagt over paa Kommunerne. Skulde vi da ikke søge at lette den, naar der overhovedet er Tale om at lette Kommunernes gamle Byrder? Jo nyere Byrden er, jo mere vi direkte have været med til at lægge den paa, jo større Forpligtelse er der til at lette den, saa meget mere som det efter min Mening sikkert vilde være heldigt, om Bestræbelserne med Hensyn til Fordelingen af Byrderne mellem Stat og Kommune gik i der Retning, at Staten fik flere af de humane Opgaver at røgte. Særlig maa dette gælde under det nuværende Skattesystem, hvorefter de fleste Statsindtægter hidrøre fra de indirekte Skatter, som man ikke rigtig lægger Mærke til og altsaa bliver mindre kritisk overfor. Kommunernes Byrder kunne i ganske anderledes Grad undersøges og kontrolleres af de enkelte Skatteydere, og det vilde da være langt heldigere, om man byttede om paa en Del af Statens og Kommunernes Opgaver. Hvis man f. Eks. lagde Militærvæsenet over paa Kommunerne, er jeg sik-